

Ν. ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΚΑΝΘΙΣ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ - ΤΕΡΨΙΣ

1899

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ

Ὁ Ἰανουάριος παρά τῆς Ῥωμαίης. — Μελέτη περὶ Νεύτωνος ὑπὸ Ἰ. Κωνσταντοπούλου. — Κ. Φλαμμαρίωνος Τί εἶνε ὁ Οὐρανός; ἐκ τοῦ Γαλ. ὑπὸ Σ. Κ. — Βιογραφία Φρειδερίκου τοῦ Γ' ὑπὸ Κ. Βεζυρούλη, καθηγητοῦ. — Ὁ μικρὸς σκαπανεὺς, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλ. ὑπὸ Η. Α. Γεωργιάδη. — Στὴν Κρήτη, πείσεις ὑπὸ Ν. Σπετσεροπούλου. — Βόρρειον σέλας ἐκ τοῦ Γαλ. ὑπὸ Ρ. φ. φ. — Ἡ νεότης τοῦ Βερναρδίνου Σαιν Πιέρ, ὑπὸ Αἰκ. Ζάρκου. — Ποικίλα. — Μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Κ. Βεζυρούλη, καθηγητοῦ. — Μαθηματικά. — Λύσεις προβλημάτων ὑπὸ Ν. Σπετσεροπούλου. — Προβλήματα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ ΤΟΥ ΕΠΟΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Μελέτη περὶ Νεύτωνος (συνέχεια). — Κ. Φλαμμαρίωνος Τί εἶνε ὁ Οὐρανός (συνέχεια). — Πείσεις ὑπὸ Δ. Γ. Καμπουρόγλου. — Μορφωτικὰ ὑπὸ Α. Ροντήση, ὕφηγοῦ. — Περιγραφὴ τοῦ βορρείου σέλας (συνέχεια). — Ἱστορικὰ ὑπὸ Κ. Βεζυρούλη, καθηγητοῦ. — Ὁ μικρὸς σκαπανεὺς (συνέχεια καὶ τέλος). — Ἡ νεότης τοῦ Βερναρδίνου (συνέχεια καὶ τέλος). — Ποικίλα. — Μαθηματικὰ ζητήματα καὶ λύσεις.

Ν. ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐτησία προπλ. Δρ. 8
Διὰ τοὺς μαθητὰς » 6
Ἐξάμηνος καὶ τριμή-
νος ἀνάλογος.

ΑΚΑΝΘΙΣ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ—ΤΕΡΨΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
δις τοῦ μηνός.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Ὅδος Σκουφᾶ : 30Α

ΜΑΘΗΤΗΣ—ΦΟΙΤΗΤΗΣ

Ὅτε διετέλουν μαθητὴς Γυμνασίου, ἐνθουοῦμαι, μετὰ πόσης ἀδημονίας ἀνεμένον τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν, λαμβάνων ἀπολυτήριον, θὰ ἀπέβαλλον διὰ παντός ἀπ' ἐμοῦ τὸ μέγα, τὸ τρομερόν, τὸ ἀγωνιώδες ἐκεῖνο βῆρος, ὅπερ λέγεται μαθητικὸς βίος. Προσέβλεπον μετ' ἐλπίδων ὑπάτης ἀπολαύσεως τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν θὰ ἀνεστρεφόμενη ἐγώ, ἀμύσταξ κύριος, ἀνὰ τὰς εὐρείας αἰθούσας καὶ ὑπὸ τὰς μεγαλοπρεπεῖς στοὰς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν θὰ συνεζήτουσιν οὐχὶ ἐπὶ τῇ βᾶσει ἀπραβάτων ὀρισμῶν καὶ αὐστηρῶν κανόνων περὶ ὑποθετικῶν λόγων καὶ εὐκτητικῶν ἐγκλήσεων, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ ζωνῇ ἐμπνεύσει ἐλευθέρας σκέψεως περὶ γενικῶν καὶ μεγάλων ἀρχῶν, περὶ δικαίου, φιλοσοφίας καὶ ἐπιστημῶν.

Ἐἶχον κατὰ νοῦν πάντοτε βεβαίως ἐπιστήμην καὶ μάθησιν, ἀλλὰ παραδόξως ἐξ ὅλου τοῦ κύκλου τῶν εὐγενῶν τούτων προσδοκιῶν καὶ σχεδίων ἔλειπεν ἰδέα τις, ἣ ὅποια ἐνόμιζον, ὅτι ἔπρεπε νὰ λείπῃ διὰ νὰ λογιζώμην πράγματι φοιτητής. Ἐλείπεν ἐκ τῶν σχεδίων μου ἐκείνων ἡ ἰδέα τῆς τακτικῆς καθ' ἡμέραν μελέτης καὶ ἐκμαθήσεως τῶν διδασκαλιῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἐδιδασκόμην. Ἐνόμιζον, ὅτι, ἂν ἐπροκειτο καθ' ἡμέραν τακτικῶς καὶ ἀναποφεύκτως νὰ μεταβαίνω εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ προμελετῶ ἢ νὰ ἐπιμελετῶ καθ' ἐκάστην τὰ διδασκόμενα μαθήματα, τότε ἐλαχίστη θὰ ἦτο ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ πρώην ἀνιαροῦ μαθηματικοῦ βίου καὶ τῆς λαμπρᾶς τοῦ φοιτητοῦ καταστάσεως, τὴν ὅποιαν ἀγλαΐζουσαι χίλιαι δύο ἑλ-

πίδες καὶ χίλιαι δύο προσδοκίαι. Αἱ χρυσαὶ αὐταὶ ἐλπίδες καὶ προσδοκίαι ἀνεκφυκτοῦντο κατὰ πολυειδῆ καὶ ἀόριστα σχήματα ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, ἠδύναντο ὅμως νὰ συνοψισθῶσιν εἰς τὸν γοητευτικὸν τοῦτον ὄσον καὶ παράδοξον συνδυασμὸν δύο ἀντιθέτων πραγμάτων : νὰ εἶναι τις ἀνὴρ ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῶν δικαιωμάτων, τῶν τιμῶν καὶ τῶν ἀπολαύσεων καὶ νὰ εἶναι συγχρόνως παῖς ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῶν εὐθυνῶν καὶ τῶν ὑποχρεώσεων!

Ὅποια θαυμασία ἐπιπόνησις ! Πῶς κατώρθουν νὰ συνδυάσω ἐν τῷ πνεύματί μου τὰ δύο ταῦτα ἀλληλομαχόμενα πράγματα : δίκαια ἄνευ εὐθυνῶν καὶ μάθησιν ἄνευ μεθοδικῆς μελέτης δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω. Τὸ ἀληθές ὅμως εἶναι, ὅτι οὐδ' ἐζήτησα τὴν ἐξήγησιν τοῦ τοιοῦτου προβλήματος· διότι ὅλος ὁ περὶ ἐμὲ κόσμος μοι ἐπέβαλλε νὰ πιστεύω, ὅτι δὲν ὑπάρχει κἄν τοιοῦτον πρόβλημα καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη οὐδεμίαν ἐξηγήσεως. Καὶ τότε ὡς καὶ σήμερον ὁ βίος τῶν φοιτητῶν κατὰ τε τὴν πράξιν τῶν ἰδίων φοιτητῶν, καὶ κατὰ τὰς περὶ αὐτῶν ἐπικρατούσας ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἰδέας καὶ, ἂν θέλετε, κατ' αὐτὸν ἀκρόμην τὸν ὄργανισμὸν τοῦ Πανεπιστημίου, ὡς ἔχει μέχρι σήμερον, ἐθεωρεῖτο ὡς μὴ ἐπιβάλλον οὐδεμίαν ἄλλην ὑποχρέωσιν εἰμὴ τὴν τοῦ φοιτητῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἀλλὰ φοιτητῶν οὐχὶ τακτικῶς, διότι οὐδὲν μέσον ἐπιβολῆς τιοαύτης ὑποχρεώσεως, οὐδαμοῦ ἐφαίνετο ὡς οὐδὲν νῦν φαίνεται. Οὐδένα ἔβλεπον φοιτητὴν νὰ φέρῃ βιβλία εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ οὐδένα νὰ τηρῇ σημειώσεις τῶν διδασκόμενων μαθημάτων. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἂν ἐφαίνετό τις ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ φέρων ὑπὸ μάλῃς πράγματι ὅμοιον πρὸς σύγγραμμα, προσείλκυε βλέμματα, τὰ ὅποια δὲν προέδιδον οὐδεμίαν καλὴν ἐκτίμησιν περὶ τοῦ ἀτόμου του. Ἐντιμὸς ἐξαιρέσεις ἠδύνατο νὰ γείνη μόνον, ἂν τὸ ἐκλή-

φθὲν ὡς νομικὸν σύγγραμμα ἀπεδεικνύετο πράγματι μυθιστόρημα ἢ τοὐλάχιστον συλλογὴ ποιήσεων. Δὲν ἐφαίνετο δὲ ποσῶς κατ' οὐδένα λόγον ἀπρεπὲς ἢ ἀφήσωμεν τὸν καθηγητὴν νὰ διδάσκη πρὸ κενῶν θρανίων, ἂν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἢ μουσικῇ τῆς φρουρᾶς ἠκούετο γοργῶς ἀνερχομένη εἰς τὰ Ἀνάκτορα ὑπὸ τὸν θαλπὸν τῆς Ἀττικῆς ἥλιον. Τότε ὅπως κατὰ τὸν Ὀμηρῶν

«Ὀρνίθες πολλοὶ φοιτῶσ' ὑπ' αὐγᾶς ἡελίοιο»

ἐφοιτῶμεν καὶ ἡμεῖς διασκεδανόμενοι ὑπ' αὐγᾶς ἡελίοιο ἀνὰ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός, πολλοὶ ἐξ ἡμῶν οὐχὶ πολὺ διάφοροι ὀρνίθων καὶ κούρκων κατὰ τὴν κενότητα τῆς κεφαλῆς καὶ τὸν ὄγκον καὶ τύπον τῆς ἀμαθείας. Καὶ τοῦτο ἐπράττομεν, διότι, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος μᾶς ἔλεγεν, ἡμεῖς ἤμεθα φοιτηταὶ καὶ ἀκαδημαϊκοὶ πολῖται, οὐχὶ δὲ πλέον μικροὶ τινες ἀνθρωπίσκοι, ὅποιοι εἶναι οἱ ἐν τοῖς Γυμνασίοις περικλειόμενοι, οἱ τρέμοντες εἰς τὴν φωνὴν ἡμι-παραλύτου τινὸς γέροντος ἐπιστάτου καὶ μυρμηκιαζόντες εἰς τὴν ὄψιν ὠχροπρασίνου τινὸς καθηγητοῦ.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰργαζόμεν κατ' εἶκον καὶ ἐμελέτων κύκ ὀλίγον, ἀλλ' εἰργαζόμεν καὶ ἐμελέτων ὡς φοιτητῆς, δηλαδή ἄνευ τάξεως, ἄνευ συνεχείας, καὶ συνήθως ἀντικείμενα οὐχὶ αὐστηρῶς ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἐπιστήμης μου περιλαμβανόμενα, ἂν καὶ οὐχὶ ζήνα πρὸς αὐτήν.

Εὐτυχῶς ταχέως ἐνόησα, ὅτι τὰ κατ' οὐσίαν ἀντίθετα πράγματα οὐδαμῶς συμβιβάζονται.

Ταχέως ἐνόησα, ὅτι ἐπιστημονικὴ μάρφωσις εἶναι ἀδύνατος ἄνευ μελέτης συστηματικῆς, ἣτοι μελέτης ὅχι μόνον διαρκοῦς, ἀλλὰ καὶ τῆς ὁποίας πάντα τὰ μέρη ἢ ἀποβλέπωσι πρὸς ὠρισμένον σκοπὸν καὶ νὰ συνδέωνται πρὸς ἄλληλα ὡς μέλη ὀργανικοῦ τινὸς συνόλου.

Ἦναγκάσθην ἐπομένως ἀμέσως νὰ μεταβάλω τᾶξιν καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ συμπληρώσω τὴν ζημίαν τοῦ παρελθόντος διὰ πολλαπλασίονος ἐργασίας. Ἐννοεῖται, ὅτι πρὸς τοῦτο ἀπήντησα δυσχερεῖας σοβαρὰς καὶ κατηγάμισα πολὺ μεί-

ζῆνα δύναμιν ἢ ὅσον θὰ ἀπῆται φύσει ἢ ἐργασία αὐτῆ.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ ὑποθεθῇ ὅτι τὸ βαρύτερον μέρος τῆς δυσχερείας συνέκειτο ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν γνώσεων, τὰς ὁποίας παρημέλησα καὶ τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ κατακτήσω ἐν βραχεῖ ὅπως-δήποτε χρόνῳ.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπετέλει ἀνήρῳρον δύσβατον, ἐκεῖνο, τοῦ ὁποῖου ἢ ὑπέρθασις ἀπῆται μείζονα ἠθικὴν δύναμιν, μείζονα καὶ ἰσχυροτάτην θέλησιν, ἦτο ἡ ἐπιμονὴ εἰς προδιαγεγραμμένον σχέδιον ἄνευ παρεκβάσεων καὶ ἄνευ διαλειμμάτων. Διότι ἡ μεγίστη ἠθικὴ ζημίαν τοῦ Ἕλληνοσ φοιτητοῦ, ὅπως εἶχον καὶ ὅπως ἔχουσι νῦν τὰ πράγματα, εἶναι ἡ ἐξ ὅλων τῶν ὄρων τοῦ πανεπιστημιακοῦ βίου ἐπιβαλλομένη ἀκαταστασία περὶ τὰς σκέψεις, ἡ ὁποία ἀκριβέστερον δύναται νὰ ὀρισθῇ, ὡς ἔλλειψις πειθαρχίας τοῦ πνεύματος.

Διὰ τοῦτο ἕνα τῶν σπουδαιότερων μου ἐχθρῶν καὶ τῶν σπουδαιότερων ἐχθρῶν ἐν γένει τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους θεωρῶ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησεν ἢ μᾶλλον ἐκείνον ὁ ὁποῖος εἰσῆγαγεν ἐν τῇ παρ' ἡμῖν γλώσσῃ τὴν λέξιν φοιτητῆς. Ἄν ἤμην Ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, ἢ πρώτη πρᾶξις τὴν ὁποίαν θὰ διέτασσον θὰ ἦτο ἡ διαγραφὴ τοῦ τέρατος τούτου ἐκ παντὸς ἐπισημῶ ἐγγράφου. Καὶ λέγω τέρατος, διότι οὐδὲν στοιχεῖον περιέχει ἐκ τῆς ἐννοίας, τὴν ὁποίαν ὀρεῖται νὰ διατυπώσῃ. Τοιαῦτα δὲ δημιουργήματα εἶναι τέρατα. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἕνεκα ἱστορικῶν ἴσως λόγων ἠδύνατο ἢ λέξις αὐτῆ νὰ εἶναι ἐπαρκὴς πρὸς δῆλωσιν τοιαύτης ἐννοίας. Παρ' ἡμῖν ὅμως ἡ λέξις φοιτητῆς σημαίνει ἄνθρωπον φοιτῶντα ποῦ; πρὸς τίνα σκοπὸν; μετὰ τίνων ἐφοδίων; ὑπὸ ποίους ὄρους; Οὐδὲν ἐν τῇ λέξει ὀρίζεται. Ἐπομένως ἢ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον φοίτησις κατ' οὐδὲν δύναται νὰ διαφέρῃ τῆς φοιτήσεως εἰς καφενεῖα καὶ θέατρα. Τοιοῦτοτρόπως ἢ φοίτησις ἐπὶ ἀκροάσει τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ ἰσοδυναμεῖ πρὸς φοίτησιν ἐπὶ ἀκροάσει τῆς δεσποινίδος Ἀλθερτίνης ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Gaité τῆς ὁδοῦ Πρασταίου. Διότι πράγματι ἐν τῇ λέ-

ξει φοιτητῆς οὐδὲν στοιχεῖον σπουδῆς καὶ μελέτης ἐνυπάρχει. Ἐνεκα τοῦ λόγου τούτου ἐν οὐδεμίᾳ γλώσσῃ τοῦ κόσμου ὑπάρχει τοιοῦτον τερατούργημα. Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, πανταχοῦ ἔπου ὑπάρχουσιν ἐπιστημονικαὶ σχολαί, οἱ σπουδασταὶ αὐτῶν ὀνομάζονται διὰ λέξεως περιεχούσης ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρωτίστως ὀρεῖται νὰ περιέχῃ, ἦτοι τὴν ἐννοίαν τῆς σπουδῆς. Μόνον ἐν τῷ ἀτυχεῖ τούτῳ Βασιλείῳ κατεβλήθη καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο φιλότιμος προσπάθεια, ὅπως διαστραφῇ, ὅσον τὸ δυνατόν ριζικώτερον, ἡ φύσις τῶν πραγμάτων.

Περὶ τῶν ἰδεῶν τούτων ἐπέισθην θετικώτερον ὅτε μετέβην εἰς Πηρσίους. Ἐκεῖ παρετήρησα, ὅτι οἱ λεγόμενοι παρ' ἡμῖν φοιτηταὶ μεταβαίνουσιν εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς σχολὰς φέροντες ὑπὸ μάλῃς τὰ βιβλία ἢ τὰς σημειώσεις αὐτῶν, οἱ ὅποιοι τηροῦνται μετὰ τύσης ἐπιμονῆς καὶ ἀκριβείας, ὥστε ἐπὶ τῇ βίβλῳ αὐτῶν γίνονται οἱ ἐξετάσεις.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἐπήνεργε τελείαν ἐπανάστασιν ἐν τῷ πνεύματί μου, προκειμένου μάλιστα περὶ γάλλων φοιτητῶν, τοὺς ὁποίους νευρίζομεν ἐν Ἑλλάδι ὡς ἀνοήτους καὶ ἐπιπολαίους, ἐν ᾧ συγχρόνως θαυμάζομεν τὸ μεγαλεῖον τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους, χωρὶς νὰ λάθωμεν τὸν κόπον νὰ ἐξετάσωμεν πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παρηχθῇ ἐθνικὸν μεγαλεῖον παρ' ἀτόμων ἀνήτων.

Εἶναι ὅμως καιρὸς καὶ ἐν γένει τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα νὰ μεταβάλῃ ἰδέας ὡς πρὸς τὴν ἐννοίαν τοῦ φοιτητοῦ. Πρέπει διὰ παντὸς μέσου καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ νὰ ἐννεήσωμεν, ὅτι ὁ φοιτητῆς οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ μαθητῆς, καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ μαθητῆς. Ἐπομένως οἱ ἐν τοῖς ἐδωλίοις τῶν Γυμνασίων ἀσχάλλοντες καὶ ἀνυπομόνως προσδοκῶντες τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς διηνεκοῦς ἀνησυχίας καὶ τοῦ ἀδολοκτοῦ φόβου τοῦ καθημερινῷ ἐλέγχου τῆς ἐργασίας των, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐννεήσωσιν, ὅτι κακὰ καὶ ὀλέθρια κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν καὶ τοῦ ἔθνους βουλεύονται, ἂν σκέπτονται, γενόμενοι φοιτηταί, νὰ παύσωσιν ὄντες μαθηταί. Ἄργα πολὺ ἄργα θὰ ἐννεήσωσιν, ὅτι ὁ βίος τοῦ

ἀνθρώπου ἅπας δὲν δύναται νὰ εἶναι εἰμὴ μάθησις. Ἀληθὲς δὲ μάθησις δὲν εἶναι εἰμὴ ἢ πειθαρχικὴ μάθησις, ἢ ἀδιάκοπος δηλαδή πρὸς ὠρισμένον σκοπὸν τάσις τῆς σκέψεως. Ἄλλως ἐπέρχεται πνευματικὴ στρέβλωσις χειροτέρα πολὺ τῆς σωματικῆς, καθ' ὃ ἐπιφέρουσα ζημίαν ἀνυπολόγιστον καὶ τῷ ἀτόμῳ καὶ τῷ ἔθνει καὶ τῇ ἀνωρόπτητι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΔΘ. ΡΟΝΤΗΡΗΣ

Ἐφοιτητῆς ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ

ΔΕΚΑΕΤΗΣ ΣΚΑΠΑΝΕΤΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ
ΥΙΟΥ ΣΟΥΛΙΕ

(Συνέχεια ἴδε φύλλον ἄ.)

Καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν τηλεβόλα βάλλουσι συγχρόνως παρευθὺς ὀλόκληροι γραμματῆ τῶν ἀνδρείων κυνηγῶν καταπίπτουσι καὶ δὲν ἐγείρονται πλέον ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὠθούμενος καπνὸς τοὺς καλύπτει, καὶ ὁ πάταγος τῶν τηλεβόλων τοὺς συνταράττει. Ἄλλ' ὅτε ὁ καπνὸς διελύθη, καὶ ὁ κρότος πᾶναι πρὸς στιγμὴν, βλέπουσιν ὄρθιον, εἰκισὶ βήματα πρὸ αὐτῶν, τὸν ἀτρόμητον Μπιλλμποκιε νὰ κρούῃ, νὰ κρούῃ τὸ πρόσταγμα, καὶ ἀκούουσι τὸ τύμπανόν του, οὔτινος ὁ κρότος ὅσον μικρὸς καὶ ἂν ἦτο, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐμυκτήριζε πάντα τὰ πυρσοκροτοῦντα ἐκεῖνα μεγάλα τηλεβόλα.

Οἱ κυνηγοὶ τρέχουσι καὶ πάντοτε πρὸ αὐτῶν, βαίνει ὁ μικρὸς τυμπανιστῆς μετὰ τὸ τρομερὸν αὐτοῦ ρλάν, ρλάν, τὸ ὁποῖον τοὺς καλεῖ. Τελος

τὸ πυροβολεῖον διὰ δευτέραν φοράν καὶ πάλιν βάλλει, ἐκρήγνυται, καὶ χάλαζα μύδρων ἐξσκοτίζεται εἰς τὰ λυσσαλέα λειψάνα τῆς ἠρωϊκῆς διλοχίας. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην στραφεὶς ὁ Μπιλμποκιὲ βλέπει ὅτι ἐκ τῶν διακοσίων συντρόφων του, οἵτινες εἶχον ἀναχωρήσει, ἔμενον μόνον πεντήκοντα· παραχρῆμα τότε, ὡς ὑπὸ μανίας ἐκδικήσεως παραφερόμενος, διπλασιάζει τὸν κρότον τοῦ τυμπάνου του: θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἴκοσι τυμπάνα ἔκρουον συγχρόνως. Οὐδέποτε ὁ ἀρχιτυμπανιστῆς τοσοῦτον τολμηρῶς εἶχε κρούσει τὸ ἰδικόν του. Οἱ στρατιῶται ὀρμῶσιν ἐκ νέου προηγουμένου τοῦ Μπιλμποκιέ, κραυγάζοντες πρὸς τοὺς Ρώσους. «Τὰ κομμάτια εἶνε κολά. Ἰσοῦ αὐτά· προσμείνατε, πρᾶσμείνατε!»

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὁ Ναπολέων ἔφιππος ἐπὶ τινος ὑψώματος, ἐθεώρει ἐκτελουμένην τὴν ἠρωϊκὴν ἐκείνην κατάληψιν. Εἰς ἐκάστην ἐκκένωσιν ἐρρίγει ἐπὶ τοῦ λευκοῦ του ἵππου. Εἶτα ὅτε αἱ στρατιῶται εἰσῆλθον εἰς τὸ πυροβολεῖον, κατεβίβασε τὰ δίοπτρά του λέγων ταπεινῇ τῇ φωνῇ: «ἄνδρες οἱ στρατιῶται!»

Καὶ εὐθὺς εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Ναπολέοντος, ὑπασπιστῆς τις ἔτρεξε μέχρι τοῦ πυροβολείου καὶ ἐπανήλθε καλπάζων.

- Πόσοι ἔφθασαν ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ;
- Τεσσαράκοντα, ἀπεκρίθη ὁ ὑπασπιστής.
- Τεσσαράκοντα σταυροὶ αὐρίον προσέθηκον ὁ Αὐτοκράτωρ, στρεφόμενος πρὸς τὸν ταξίαρχον.

Τὴν ἐπαύριον, ἅπαν τὸ σύνταγμα ἐτέθη κύκλω τῶν λειψάνων τῆς διλοχίας καὶ ἐξεφωνήθησαν κατὰ διαδοχὴν τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρείων τεσσαράκοντα, οἵτινες εἶχον καταλάβει τὸ πυροβολεῖον, ἕκαστος δὲ αὐτῶν ἔλαβε τὸν σταυρὸν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Ἡ τελετὴ εἶχεν ἤδη λήξει, ὅτε φωνή τις ἐξεληθοῦσα ἐκ τῆς γραμμῆς ἠκούσθη λέγουσα μετὰ παραδόξου τόνου ἀπορίας.

«Καὶ ἐγὼ! ἐγὼ! δὲν ἔχω λοιπὸν τίποτε;»
Ὁ στρατηγὸς Β. ὅστις διεμοίραζε τοὺς σταυρούς, ἐστράφη καὶ εἶδε ὄρθιον πρὸ αὐτοῦ τὸν

φίλον μας Μπιλμποκιέ, ἔχοντα τὰς παρειὰς ἐρυθρὰς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς σκορύνοντας.

— Σὺ τῷ εἶπε, τί ζητεῖς;
— Ἀλλὰ, στρατηγέ μου, εἶπεν ὁ Μπιλμποκιέ σχεδὸν θυμωμένος· ἐγὼ εἴμουν ἐμπρὸς καὶ ἔκρουον τὸ πρόσταγμα, ἐγὼ εἰσῆλθον πρῶτος ἐκεῖ.

— Τί νὰ γέινῃ παιδί μου, εἶπεν ὁ στρατηγός, σὲ ἐλησμόνησαν ἄλλως, προσέθεσε, παρατηρήτας ὅτι ἦτο μικρὸν παιδίον, εἶσαι ἀκόμη πολὺ νέος, καὶ θὰ λάβῃς τὸν σταυρόν, ὅταν θὰ ἔχῃς γένειον εἰς τὸν πώγωνά. Τώρα λάβε τοῦτο ὅπως παραγορηθῆς.»

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ στρατηγὸς ἔτεινε νόμισμα εἴκοσι φράγκων πρὸς τὸν πτωχὸν Μπιλμποκιέ, ὅστις τὸ ἐθεώρει, χωρὶς νὰ σκέπτηται νὰ τὸ λάβῃ. Ἄκρα σιγῇ ἐγένετο περίξ αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος τὸν παρετήρει μετὰ προσοχῆς· αὐτὸς δὲ ἔμενον ἀκίνητος πρὸ τοῦ στρατηγοῦ, καὶ πάχέα δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ οἱ μάλιστα εἴρωνεύοντες αὐτὸν ἄλλοτε, ἐφαίνοντο συγκεκλιμένοι, καὶ ἴσως θὰ ὕψουν φωνὴν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὅτε, αὐτὸς, ἐγείρας μετὰ ζωηρότητος τὴν κεφαλὴν, ὡς ἂν εἶχεν ἦδη λάβῃ μεγάλην ἀπόφασιν, εἶπε.

— «Καλά, δός μοι το· καὶ ἄς ἦ ε δι' ἄλλην φοράν».

Καὶ ἄνευ περιστροφῶν, ἔθεσε τὸ νόμισμα εἰς τὸ θιλάκιόν του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γραμμὴν, συρίζων δι' ἠθους ἐλευθερίου καὶ εὐχρηστημένου.

Ὀλίγον χρόνον ὑπερῶν, τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα εἰσέρχονται νικηφόρα καὶ πλήρη ζωηρότητος εἰς Σμολένσκη. Ὁ Μπιλμποκιέ, ὅστις ἦτο μετ' αὐτῶν, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεως, περιφερόμενος εἰς τὴν πόλιν, εἶδε μικρὸν ἐργαστήριον καὶ ἐντὸς αὐτοῦ τὸν ἔμπορον φέροντα λαμπρὰν γενειάδα· ὁ καλὸς ἄνθρωπος πλησιάζει τὸν τυμπανιστὴν καὶ τὸν ἐρωτᾷ ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἐν κακῇ Γαλλικῇ γλώσσῃ:

- «Τί θέλει ὁ μικρὸς κύριος;
- Θεῶν τὸ γένειόν σου ἀποκρίνεται ἵπποτικῶς ὁ Μπιλμποκιέ.

— Τὸ γένειόν μου λέγει ὁ ἔμπορος ἐκπληκτος θέλεις, νὰ γελᾷς;

— Σοῦ λέγω ὅτι θέλω τὸ γένειόν σου, ἀποκρίνεται ὑπερηφάνως, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ξιφολόγχης του· ἀλλὰ μὴ νομίζεις ὅτι θέλω νὰ σοῦ τὸ κλέψω ἰδοῦ, λάβε ἐν ναπολεόνειον θὰ μοῦ δώσης τὰ ἐπίλοιπα.»

(Ἀκολουθεῖ)

Η Λ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΒΟΡΕΙΟΝ ΣΕΛΑΣ

(Ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν δύο κόσμων)

(Συνέχεια ἴδε φύλλον α.)

Τὸ βόρειον σέλας γέννηται σχεδὸν πάντοτε πρὸς βορρᾶν, εὐχί τοῦ Γεωγραφικοῦ βορρᾶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημεῖον, πρὸς ὃ τείνει ἡ μαγνητικὴ βελόνη. Συνήθως, καὶ ὡς προκαταρκτικὴ μορφή φαίνεται πρὸς τὸν ὀρίζοντα τόξον τι, ὑπερ ὑψώμενον μικρὸν κατὰ μικρὸν καταλείπει κάτωθεν αὐτοῦ ἀφώτιστον διάστημα, ὄνομασθὲν σκοτεινὸν τιμήμα· ἐκ δὲ τοῦ κυρτοῦ μέρους τοῦ τόξου τούτου ἐκπέμπονται πρὸς τὰ ἔξω φλόγες: καὶ ἄλλοτε μὲν αὐταὶ εἶνε ἀπλαῖ ἀκτῖνες, ἄλλοτε, στήλαι φωτός. Τὰ φωτοβόλα ταῦτα παίγνια προσεγγιζόμενα, ἢ ἐνίοτε διαχωριζόμενα, ἀδιαχέουσι πλήμμυραν φωτός, ὡς ἂν ζωηρότατον καὶ λαμπρότατον ρευστὸν ἐξήρχετο βικίως ἐκ τίνος σίφωνος,» λέγει εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν ὁ Formey Ἡλλὰς οἱ φωτεινοὶ θύσανοι, ἐκ οὐκίμων μερῶν ἐκπεμπόμενοι, καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ συμπιπτοντες, συνενούμενοι ἀποτελοῦσιν, ὅτι κλειτὰ ἢ δόξυ τοῦ βορείου σέλαος, κατ' ἀναλογίαν

πρὸς τὴν αἴγλην, δι' ἧς οἱ βυζαντινοὶ καλλιτέχνη περιέστεψαν τὴν κεφαλὴν τῆς Παναγίας καὶ καθιερώθη ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ εἰκονογραφίᾳ.

Ἐν τῇ βραχεῖα ταύτῃ περιγραφῇ ἡμῶν, περιοριζόμεθα πολὺ. Ἀλλὰ! πῶς δύναται τις νὰ πκραστήσῃ, αὐτὴν τὴν κίνησιν; Ὁ Martin λέγει. «Οὐδέποτε βόρειον σέλας ὁμοιάζει πρὸς ἄλλο, ἀδιαλείπτως ταῦτα ποικίλονται.» Κατὰ δὲ τὸν Maupertuis, «μεγάλῃ τις ταινία, ἐκ καθορῶν καὶ ἀσταθοῦς φωτός, ἔχουσα τὰ ἄκρα αὐτῆς πρὸς τὸν ὀρίζοντα, διατρέχει μετὰ ταχύτητος τοὺς οὐρανοὺς, διατηροῦσα ἐν ταῖς κινήσεσιν αὐτῆς κάθετον διεύθυνσιν πρὸς τὸ μεσημβρινόν» ὡσούτως ὁ αὐτὸς παρετήρησε σημαίικς, ἱπταμένας ὁμοίως πρὸς μετὰξίνης ταινίας.

Τὰς δὲ ἐν τῇ Σκανδινοβία εἰκόνας τοῦ βορείου σέλαος, καλουμένου σέλας ἀκτινοφόρον ὁ Nerdenskiold περιγράφει οὕτω. «Τὸ φαινόμενον συνίσταται ἐκ ταινιῶν ἐξ οὐκίμων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον φωτεινῆς ἐντάσεως, αἱ δὲ εὐθεῖαι ἀκτῖνες, αἱ ἀποτελοῦσαι τὰς ταινίας ταύτης μεταβάλλουσι καὶ αὐταὶ, ὡς καὶ ἐκεῖναι εἰς καθὲ στιγμὴν ὄψιν καὶ θέσιν· καὶ ἄλλοτε μὲν αἱ ἀκτῖνες ὀρμῶσιν ὁμοῦ πρὸς τὸ ζενίθ ἀποτελοῦσι στέμμα σέλαος, ἄλλοτε ὁμοῦ πάλιν κατακλίπτουσαι διαχέονται εἰς φωτεινὰ νέφη, ἢ ἀνώμαλα στρώματα· καὶ ὅτε μὲν πάλιν αἱ ταινίαι συμπυκνοῦνται, ἀποτελοῦσι πιτυχειδῆς ὕρασμα, ὅτε δὲ ἀνερθοῦνται, σχηματίζουσαι τόξον, ἢ δέσμας ἐξ ὁμοιομόρφων ἀκτῖνων· καὶ ἐν αὐτῇ δὲ ἀκόμη τῇ ταινίᾳ, ἢ μία ἀκτίς διώκει τὴν ἄλλην, ἀδικλείπτως καὶ ποικιλοτρόπως...» Ὁ αὐτὸς διάσημος περιηγητῆς ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τὸ 1873 ταξιδιόν του εἰς Spitzberg παρετήρησε διάφορον τὸ φαινόμενον. Λέγει, ὅτι εἶδε νεφέλην φωτεινὴν πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος, (θλιδωμεν βραδυτέρον τὸν λόγον τῆς φαινομένης ταύτης ἀνωμαλίας), σχηματίζουσαν τόξον. Ἡ νεφέλη αὕτη ὄλεεν λαμπρυνόμενῃ καὶ μᾶλλον ἀκτανίστος, πλατύνεται καὶ ἐκπέμπει ἀκτῖνας, αἵτινες ἐπισκοπητικῶς συμπί-

πτουται πρὸς τὸν οὐράνιον θόλον, φρίνονται ὀξυνόμεναι πάντοτε ὡς βελόνη θέλουσα νὰ διαπεράσῃ αὐτόν. Αἱ δὲ ἀκτῖνες αὐταὶ σχηματίζουσι πτυχεῖδῃ ὑφάσματτα, ὡς ἄνω εἶπομεν. Ἐν τούτοις τὸ στέμμα δὲν ἐβράδυνε νὰ ὠχριάσῃ ἀφανίζεται: σκότος βασιλεύει ἐκ νέου, ἀλλ' ἔνα καὶ τοῦτο πάλιν διακοπὴ πρᾶχρημα.

Συνήθως τὸ μετέωρον γεννᾶται, πρὸς ὠρισμένον σημεῖον, τοῦ βορρᾶ ὡς εἶπομεν, ἢ εἰς τινὰς χώρας πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος. ἀλλ' ἀπαξ ἐκεῖ ἀναπτυχθὲν τείνει πάντοτε πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος καὶ λαμβάνει ἐπὶ τέλους πικτικὴν πρὸς τοῦτο διεύθυνσιν· ἄλλοτε μὲν ὑπὸ βραδείας προεκτάσεως, ἄλλοτε πάλιν ὡς ἂν βιαία πνοὴ ἀνέμου διώκει αὐτὸ. Ὁ οὐρανὸς ὅθεν περιβάλλεται σχεδὸν ὁλόκληρος, καὶ ἡ δόξα συγκειμένη ἐξ ἀκτίων, ἐξερχομένων πανταχόθεν, σχηματίζουσι ὀπὴν, ἣ τις διαπερᾶ τὸν οὐράνιον θόλον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ παρατηρητοῦ.

Εἶνε ἀδύνατον συγκρίνων τις τὰς διαφόρους ταύτας περιγραφὰς τῶν διασῆμων περιγητῶν, νὰ πιστεύσῃ ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ αὐτοῦ φαινομένου· καὶ ὄντως, ποῖα σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἄνω περιγραφῶν καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Whymper, ὅστις εἰκονίζει τοῦτο ὡς «ἐλικκοειδῆ καὶ περιστραμμένον ὄριν» ;

Ἄλλὰ καὶ τὰς λαμπρὰς καὶ ποικίλας ἀποχρώσεις αὐτοῦ τίνι τρόπῳ νὰ ζωγραφῆται τις ; καὶ αἴτινες, ὅπως αὐτὸ τὸ σέλας, ἀδικλείπτως μεταβάλλονται ; Ὁ Maupertuis ἐθαύμασε χρωματισμὸν ἐρυθρὸν τοσοῦτον ὑπέρλαμπρον. ὥστε λέγει ὅτι αὐτὸ ἀστερισμὸς τοῦ Ὁρίωνος ἐν σχέσει πρὸς αὐτόν, φρίνεται αἰματόχρους » Τὸ κυκνοῦν, τὸ πράσινον, τὸ κίτρινον, πάντα τὰ χρώματα τῆς ἕριδος, εὐρίσκονται εἰς τὰς ἀποχρώσεις αὐτοῦ καὶ ἐνίοτε δὲ εἰς τὸ χάος τοῦτο πρᾶτηρήθη ὅτι ἐπικρατεῖ νόμος τις· τὸ κατώτερον μέρος εἶνε συνήθως ἐρυθροῦν, ἢ ἄνω ζῶν πρᾶσίνη, μεταξὺ δὲ αὐτῶν, ἐκτείνεται τμημα ἄχρουν ἢ κίτρινον. Ἄλλ' οὐδεὶς καλλιτέχνης δύναται ἀκριβῶς νὰ ἀναπαραστήσῃ τοιοῦτον ἰδιόρρυθμον μετέωρον. Πρὸς νὰ εὐρῆ τὸ χρῶμα, ὅπως ἀπεικονίσῃ τὸν πορφυροῦν, τὸν κυανοῦν, τὸν ἰόχρουν αὐτοῦ χρωματισμὸν, τὸν οὕτω πλούσιον ἄμα καὶ εὐμετάβλητον ;

Ἐν τούτοις ὅμως οἱ χάρται οἱ συνοδεύοντες τὰς ἐρεῦνας ὑπὸ Γάλλου καλλιτέχνου χαρτῶν ὀθέντες, δύναται νὰ πρᾶσχωσιν ἔνοιαν εἰς τὸν ἀγνωστοῦντα τὸ ἔτακτον τοῦτο μετέωρον κατὰ τὴν γνώμην τῶν εἰδῶτων.

ἀκλουθεῖ,

P.

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΦΛΑΜΜΑΡΙΩΝΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

(Συνεχεῖς ἴδε φύλλον 1ον)

II

Η ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

Η ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ εἶνε ἡ ἐπιστήμη τοῦ σύμπαντος, τὸ δὲ σύμπαν περιλαμβάνει πᾶσαν τὴν ὑπερξίν. Τὴν Γῆν, ἣν κατοικοῦμεν, τὸν ἥλιον, τὴν Σελήνην, τοὺς πλανήτας, τοὺς ἀστέρας, τοὺς κομήτας· ἐν μιᾷ λέξει πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει, ἀποτελεῖ τὸ σύμπαν καὶ εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς Ἀστρονομίας.

Ἄλλοτε, ὅτε ἠγνοεῖτο ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐπιστεύετο ὅτι ἡ γῆ ἦτο στερεὰ εἰς τὸ κέντρον τοῦ κόσμου, βίσις καὶ σκοπὸς ἀπάσης τῆς δημιουργίας, ἡ ἀστρονομία ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς ἐπιστήμη, ἀσχολουμένη μόνον περὶ τῶν ἄνω πρᾶγμάτων καὶ σχεδὸν ἀνωφελὴς πρὸς τοὺς θέλοντας νὰ περιουσιωθῶσιν εἰς ὅ,τι θετικὸν καὶ ψηλαφτόν. Ἄλλὰ σήμερον, ὅτε ἀπεδείχθη ὅτι ἡ γῆ δὲν εἶνε στερεὰ εἰς τὸ κέντρον, καὶ ὅτι τούναντίον εἶνε ἄστρον ὅπως ἡ Σελήνη, στρεφομένη εἰς τὸ κενόν, ἄνευ οὐδενὸς στηρίγματος καὶ βεβήματος, σήμερον ὅτε ἀπεδείχθη ὅτι ἡ σφαῖρα αὕτη περὶ τὴν ὁποῖαν περιπατοῦμεν, εἶνε ἀπλοῦστατα, ὁ τρίτος πλανήτης τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, καὶ ὅτι οἱ ἄλλοι πλανῆται, εἶνε γαῖαι ὡς ἡ ἡμετέρα, καὶ ὅτι ὁ κόσμος ἡμῶν εἶνε ἐν μιᾷ λέξει εἰς τῶν ἀπειραρίθμων ἀστέρων. οἵτινες πληροῦσι τὸ ἄπειρον, ἡ ἀστρονομία ἀπέβη ἡ ἐπιστήμη τῆς Γῆς καὶ ἡ βᾶσις πασῶν τῶν ἐπιστημῶν τῶν περὶ τὴν γῆν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἀσχολουμένων.

Ὀντως, αὕτη μόνη δύναται νὰ μᾶς διδάξῃ ποῦ εὐρισκόμεθα, νὰ μᾶς εἴπῃ ποῦ περιπατοῦμεν, νὰ μᾶς δείξῃ πῶς ἡ στρεφομένη αὕτη σφαῖρα δύναται νὰ στηρίζεται ἐν τῷ διαστήματι, εἰς τίναν συνδυασμὸν ὀφείλομεν τὰ ἔτη, τὰς ἐποχὰς, τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας, ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ μᾶς καταστήσῃ γνωστὴν τὴν ἀλήθη θέσιν, ἣν κατέχο-

μεν ἐν τῇ φύσει. Διὰ τῆς ἀστρονομίας ὠρίθησαν οἱ πλόες, δι' αὐτῆς ἐμάθομεν τὴν ἀλήθη μορφήν τῆς γῆνης σφαίρας, ἦτοι τὴν γεωγραφίαν· χάρις εἰς αὐτὴν πάντες οἱ λαοὶ τῆς γῆς, σήμερον συγκινοῦσιν, ἀνταλλάσσουσι τὰ προϊόντα καὶ τὰς ἰδέας αὐτῶν, καὶ βελούουσιν ὁμοῦ, πρὸς κατὰκτησιν τῆς προόδου· ἡ ἀστρονομία μᾶς διδάσκει συγχρόνως περὶ τῆς γῆς καὶ περὶ τοῦ οὐρανοῦ· ἄνευ αὐτῆς θι ἐζώμεν ὡς ἄλογα ζῶα, ὡς φυτὰ, χωρὶς νὰ λάβωμεν τὸν κόπον (ἢ κάλλιον τὴν εὐχαρίστησιν), νὰ κατανοήσωμεν τὴν θέσιν μας καὶ νὰ ἴδωμεν ἀκριβῶς τί εἴμεθα.

Ἰσοῦ ἡ εἰλικρινὴς ἀλήθεια. Εἶνε δυνατόν σήμερον, νὰ ὑπάρχωσιν ἀκόμη ἄθροισμα 99 εἰς τοὺς 100, ξένοι πρὸς τὴν ἐπιστήμην ταύτην, οἵτινες καθ' ἅπαντα αὐτὸν τὸν βίον διαμένοντες ἐν τῇ φυτικῇ ταύτῃ ἀδιαφορίᾳ, οὐδὲ πρὸς στιγμὴν σκέπτονται νὰ ἐρωτήσωσι ποῦ εὐρίσκονται ; Εἶνε δυνατόν νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι μία τοιαύτη θετικὴ γνώσις, ἣτις ὀφείλε νὰ ἦε ἡ προκαταρκτικὴ βᾶσις πάσης σπουδαίας παιδεύσεως, ἀμελεῖται ἐντελῶς, παρὰ πλείστων τῶν παιδωγωγῶν τῆς νεολαίας, καὶ ὅτι, ἀντὶ τῶν στοιχείων τῆς ἐπιστήμης τοῦ σύμπαντος, ἄτινα ἠδύνατο νὰ διδάσκωσιν εἰς τὰ παιδία ἀπὸ τῆς τρυφερωτάτης αὐτῶν ἡλικίας, ὅπως διευθύνωσιν ἀμέσως τὴν νεαράν των διάνοιαν εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ὀρθοκρίσιαν, τρέφουσι τὴν φαντασίαν αὐτῶν καὶ πληροῦσι τὴν κεφαλὴν των μὲ ἀνωφελεῖς ἱστορίας καὶ ὀλεθρίας πλάνας, ἃς μεγάλως θὰ δυσκολευθῶσι βραδύτερον, νὰ ἀπαλλαγῶσιν αὐτῶν. Ἀναντιρρήτως, εἶνε δύσκολον νὰ ἐξηγήσῃ τις, ἢ τουλάχιστον νὰ δικαιολογήσῃ τοιαύτην ὀλιγωρίαν.

Καὶ ὅμως, τοῦτο δὲν εἶνε κοπιῶδες· τουναντίον, εἶνε ἐργασία εὐχάριστος καὶ ὀφελίμος, τὸ νὰ δώσῃ τις εἰς τὴν νεολαίαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῆς ἀνατροφῆς αὐτῆς, τὰς οὕτω σημαντικὰς ταύτας γνώσεις, διὰ μεθόδου, κινούσης τὸ διαφέρον διὰ τῆς τέρψεως, δι' ἧς κάλλιον οἱ μικροὶ διδάσκονται. Ἡ δὲ λέξις «τέρψις» ἔχει ἐνταῦθα τὴν θέσιν τῆς. καθότι οὐδὲν τερπνώτερον τῆς πε-

ρίγραφικῆς καὶ στοιχειώδους ἀστρονομίας, μολο-
ντί οὐδὲν ἕτως εἶνε ὑψηλότερον καὶ σπουδαιότε-
ρον τῆς ἐπιστήμης ταύτης.

(ἀκολουθεῖ)

Σ. Κ.

ΠΕΡΙ ΝΕΥΤΩΝΟΣ

(Συνέχεια ἴδε φύλλον 1ον)

ΚΑΤΑ τὸν δέκατον ἕκτον καὶ δέκατον ἑβδομον
αἰῶνα, πάντες οἱ ἐπιστήμονες χημικοὶ καὶ φιλό-
σοφοι ἠσχολοῦντο περὶ τὴν ἀναζήτησιν τοῦ φι-
λοσοφικοῦ λίθου. Ἡ πιθανότης τῆς μεταλλαγῆς
ἐπιστεῦετο πρὸς πάντων, καὶ οἱ σοφώτατοι δὲ
τῶν ἀνδρῶν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῶσι τὰς μά-
λιστα ἄφρινας ἰδέας, προκειμένου περὶ τοῦ ζη-
ζήματος τούτου. Ὑπῆρχον σύλλογοι ἐργαζόμενοι
κρύφα καὶ μυστηριωδῶς, οὕτως ὁ Λεϊβ. ἡτίος ἦτο
γρημματοῦς μυστικοῦ συλλόγου, ἐργαζομένου
πρὸς κατασκευὴν χρυσοῦ. Ὁ Boyle, εἰς τῶν
μάλιστα διακεκριμένων Ἀγγλων σοφῶν εἶχε
δώσει εἰς τὸν Λόκιον καὶ εἰς τὸν Νεύτωνα συν-
ταγὴν καὶ ἀναπόφευκτὸν τινα κόνιν πρὸς συντέ-
λεσιν τοῦ μεγάλου ἔργου. Ὁ Νεύτων ἐπανε-
λθὼν εἰς Κανταβρηγίαν ἐνεκλείσθη εἰς τὸ ἐργα-
στήριόν του, ἔνθα τὸ πῦρ ἦτο ἄσβεστον ἡμέραν
καὶ νύκτα καὶ προσεπάθει διὰ τῆς μεθόδου τοῦ
Boyle, νὰ μεταβάλλῃ εἰς χρυσίον, χαλκὸν ἢ
ὑδράργυρον· ἐξ ἐπιστολῶν του δὲ πρὸς τὸν Λό-
κιον, φαίνεται ὅτι εἶχε μεγάλας πρὸς τοῦτο ἐλ-
πίδας, ἀλλ' ἐφοβεῖτο ἐντούτοις ὅτι ὁ Boyle
εἶχεν ἀποκρύψει τι ἐκ τῆς ἀληθοῦς μεθόδου, ἣν
ᾤφειλον νὰ ἀκολουθήσωσι. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐ-
κείνην, τιαυτὴ ἦτο ἡ πρὸς τοὺς ἀλχημιστὰς

ὑπόληψις, ὥστε ὑπωπτεύοντο αὐτοὺς μᾶλλον ἐπὶ
δολιότητι, ἢ ἀδυναμίᾳ. Ἐν τούτοις αἱ σημειώ-
σεις, αἱ ἀφῆκεν ὁ Νεύτων καὶ τὰ ἐκτυπωθέντα
ἀπισπάσματα ἐν ταῖς Transactions
philosophiques, θεωροῦνται ὡς ἀνά-
ξια αὐτοῦ. Μεταξὺ τῶν περὶ χημείας πραγμα-
τειῶν του, τὸ μάλιστα ἄξιον μνήμης ἔργον εἶνε
τὸ περὶ θερμικρασίας τὸ 1701 ἐκδοθὲν καὶ ἐπι-
γραφόμενον Scala gradum calo-
ris· ἐν ᾧ ἐκθέτει τοὺς νόμους τῆς ψύξεως τῶν
στερεῶν σωμάτων, διατυπῶν τὴν ἀλήθειαν· ὅτι
ὁ πάγος διαλύεται πάντοτε εἰς 0°, καὶ ὅτι τὸ
ὑδωρ ἀναβράζει εἰς 100° τοῦ ἑκατονταβάθμου
θερμομέτρου. Ἀλλ' ὁ ἀληθὴς οὗτος νόμος ἀνάγε-
ται μᾶλλον εἰς τὴν φυσικὴν ἢ εἰς τὴν χημείαν.
Ὁμοίαι τις περὶ μετάλλων πραγματεία καθὼς καὶ
πρακτικῆσι ἄλλαι, εἶνε παρατηρήσεις ἀπλαῖ
καὶ δὲν φέρουσι τὸν χαρακτηρὰ μεγάλης ἀνακα-
λίψεως· τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι τὰ περὶ χη-
μείας χειρῶν αὐτοῦ κατέστρεψε τὸ ἐξῆς ἀ-
πρόσπτον δυστύχημα.

Ἡμέραν τινὰ ἀγῆσας ταῦτα ἐπὶ τῆς τραπέ-
ζης τοῦ ἐργαστηρίου του, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπου-
σίασεν ἐπ' ὀλίγον, μικρὸς κύων, ὃν ἠγάπα ἀνε-
τρεψε λυχνίαν τινὰ καὶ αἱ σημειώσεις τῶν πει-
ραμάτων αὐτοῦ κατεκάρησαν μεθ' ἅπαντος τοῦ
ἐργαστηρίου. Σύμπας ὁ κόσμος γνωρίζει τὴν ἱστο-
ρίαν ταύτην, καὶ ἀναφέρεται πάντοτε ὡς παρά-
δειγμα γλυκύτητος καὶ γαλήνης πνεύματος τὸ
πρὸ τοῦ θεάματος τοσοῦτου μεγάλου δυστυχή-
ματος, ἀξιοθαύμαστον ἐπιφώνημα τοῦ μεγάλου
ἀνδρός, ἀρκεσθέντος νὰ εἴπῃ· «ὦ Ἀδάμα, Ἄ-
δάμα ἀγνοεῖς τὸ ἄδικον ὅπερ μοῦ ἔκαμες»

(ἀκολουθεῖ)

I. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΝΕΟΤΗΣ
ΤΟΥ ΒΕΡΝΑΡΔΙΝΟΥ ΣΑΙΝ ΠΙΕΡ

(Συνέχεια ἴδε φύλλον 1ον)

Ὁ πρὸς τὴν φύσιν ἔρωσ τοῦ Βερναρδίνου
Σαιν Πιέρ, ὑπῆρξεν ἡ ἔμπνευσις ὀλοκλήρου αὐ-
τοῦ τοῦ βίου, καὶ οὐδέποτε αἱ καλλοναὶ αὐτῆς
τὸν εὔρον ἀναίσθητον. Ἡ φύσις διέγειρεν εἰς τὴν
ψυχὴν του τὰς πρώτας συγκινήσεις καὶ δι' αὐ-
τὴν ὑπῆρξαν αἱ τελευταῖαι του σκέψεις.

Ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν ὀκτῶ ἐτῶν, εἶχε κυ-
πάριον τι ὅπου καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐμελέτα
τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυτῶν του, προσπαθῶν νὰ
ἐννοήτῃ, πῶς χλοερὸς κλάδος, ἢ δέσμη ἀνθέων,
ἢ εὐχυμὸς καρπός, ἠδύνατο νὰ ἐξέλθωσιν ἐξ ἑνὸς
σκληροῦ καὶ λεπτοφυοῦς σπόρου. Ἀλλ' ἰδίᾳ τὴν
συμπάθειάν του προσεέλκουσιν τὰ πτηνὰ καὶ τὰ
ζῶα. Συνοδεύων ποτὲ τὸν πατέρα του, ἐσταμά-
τησεν οὗτος πρὸ τίνος μεγάλου πεπευῶς μητροπό-
λεως, ἀποθυμαζῶν τὰ ὑψηλὰ καὶ καλλιτεχνικὰ
αὐτῆς ἀετώματα· ὁ μικρὸς Βερναρδίνος παρετή-
ρει ὡσαύτως ὑψηλὰ πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ οἴκο-
δομήματος, ἀλλ' ἵνα θαυμάσῃ τὴν πτῆσιν τῶν
χειλιδόνων, αἵτινες εἶχον ἐκεῖ τὰς φωλεὰς των.
Ὁλος δὲ προσηλωμένος πρὸς τὴν ποιητικὴν ταύ-
την εἰκόνα, διέμενεν ἐν ἐκστάσει· ὁ πατήρ του
ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἐθαύμαζε τὴν μεγαλοπρέπειαν
τοῦ μνημείου: — "Ἐ Ἰάκωβε τῷ εἶπε τί σκέ-
πτεσαι περὶ τούτου; Τὸ δὲ παιδίον πάντοτε τὸν
νοῦν ἔχον πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ
του, — ὦ Θεέ μου! ναί, εἶπε πόσον πετοῦν
ὑψηλὰ! Οἱ περιεστῶτες ἐγέλεσαν, ὁ δὲ πατήρ
του τὸν ὠνόμασεν ἀνόητον· ἀλλὰ τὴν ἀνεσίαν
ταύτην ὁ Βερναρδίνος εἶχε καθ' ἅπαντα αὐτοῦ
τὸν βίον, διότι ἐθαύμασε πάντοτε πλείωτερον
τὴν πτῆσιν μικροῦ στρουθίου, ἀπὸ τῆς ἀνθρω-
πίνης τέχνης τὰ λαμπρότερα ἔργα.

Ἄλλοτε πάλιν εὐρῶν μικρὰν γαλῆν, τεθραυ-
σμένας ἔχουσιν τοὺς πόδας, ἐτοιμοθάνατον παρά
τινι βουκίῳ, καὶ ἐκπέμπουσιν κραυγὰς πόνου,

τὴν λαμβάνει παρὰ χρῆμα εἰς τὰς μικρὰς του
χειρὰς, καὶ σπεύδων τὴν φέρει εἰς τὸ ὑπερῶν
τῆς οἰκίας, ἔνθα τῆς διασκεύαζει μικρὰν ἀχυρί-
νην κλίνην, τὴν θωπεύει, τῆς δίδει τὸ ἡμισυ τοῦ
προγεύματος καὶ τοῦ ἀποδείπνου του καὶ τὴν
συντροφεύει διαρκῶς. Καὶ ὅτε μετὰ παρέλευσιν
ἑβδομάδων τινῶν, τὸ πτωχὸν ζῶον ἰαθὲν ἐντε-
λῶς, διαχέεται εἰς ζωηρὰν εὐγνωμοσύνην πρὸς
τὸν κυρίον τῆς διὰ μυρίων θωπειῶν, τὸ παιδίον
αἰσθάνεται ἄμετρον χαρὰν· καθ' ἅπαντα δὲ αὐτοῦ
τὸν βίον, ὁ Βερναρδίνος ἐνεθυμῆτο πάντοτε μετὰ
συγκινήσεως τὸ μικρὸν τοῦτο ἐπεισόδιον. Ὅσα-
κις δὲ ἐβλεπέ τινα μεταχειριζόμενον μετὰ σκλη-
ρότητος τὸ ὑποζύγιόν του, ἐξανίστατο ἐκ θυμοῦ.
Ἀλλὰ καὶ ἡ πρὸς τοὺς δυστυχεῖς εὐσπλαγχνία
αὐτοῦ δὲν ἦτο μικροτέρα· ὅταν, πηγίνων εἰς
τὸ σχολεῖον συνήντα καθ' ὁδὸν ἐπαίτην τινὰ,
παρεκάλει τὴν τροφὴν του νὰ δίδῃ εἰς αὐτὸν τὸ
πρόγευμά του, καὶ ἂν ἐκείνη ἠγαντιοῦτο, ἐθύμωεν
καὶ τῆς τὸ ἤρπαζε σχεδὸν διὰ τῆς βίας.

Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐμπιστοσύνη τοῦ μικροῦ
Βερναρδίνου καὶ ἦτις ὑπῆρξεν ἡ περὶ γοργία ὀλοκλή-
ρου αὐτοῦ τοῦ βίου, ἐξηγέρθη σφόδρα ἐκ τῆς ἀ-
ναγνώσεως, εὐσεβῶν καὶ διασκεδαστικῶν τινῶν
βιβλίων, καὶ μάλιστα βίων ἁγίων. Ἐν τῇ βι-
βλιοθήκῃ τοῦ πατρὸς του, εὗρισκε πολλὰ τοιαῦ-
τα, περιγράφοντα τὰ θαύματα καὶ τὸν βίον τῶν
ἐρημιτῶν. Καταθελγόμενος ἐκ τῶν θαυμάτων ἐ-
κείνων, καὶ βέβαιος ὅτι ἡ Θεῖα Πρόνοια ἔρχεται
πάντοτε ἀρωγὸς πρὸς πάντα, ἐπικαλούμενον αὐ-
τὴν, ἐσκέφθη ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς, οὐδὲν ἔχει πλέον νὰ
φοβῆθῃ, οὔτε ἐκ μέρους τῶν γονέων του, οὔτε
ἐκ μέρους τῶν διδασκάλων του· καὶ ἀπεφάσισε
νὰ ἐγκαταλειφθῇ ὅλος εἰς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν,
εὐθὺς ὡς ἤθελε λάβει ἀφορμὴν παραπόνου ἐκ
μέρους τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ περίστασις αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ παρου-
σιασθῇ. Ἡμέραν τινὰ, ἦτο τότε ἐννέα ἐτῶν,
διδάσκαλός τις εἰς τὸν ἀπέστειλλον ὅπως μάθη
τὰ στοιχεῖα τῆς λατινικῆς γλώσσης, ἐπειδὴ τὸν
ἠπειλήσεν ὅτι ἤθελε τὸν μαστιγώσει τὴν ἐπαύ-
ριον, ἐὰν τροχάδην δὲν ἀπήγγελλε τὸ μάθημά
του, ἔλαβεν ἀμέσως τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀποχαι-

ρετήρη τὸν κόσμον καὶ νὰ ὑπάγη νὰ ζήσῃ ὡς ἐρημίτης εἰς τὸ βάθος δάσους τινός. Τὴν πρωτὴν τῆς ἀποφράδος ταύτης ἡμέρας, ἡγέρθη ἠσύχως, ἐπρημηθεύθη τὸ πρόγευμά του, καὶ ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ σχολεῖον διωλίσθησε διὰ πλαγιῶν ὁδῶν καὶ ἐξῆλθε τῆς πόλεως. Εὐτυχῆς διὰ τὴν ἐλευθερίαν του, χωρὶς ἀνητυχίαν διὰ τὸ μέλλον, ἀπεθύμαζε μετ' ἀρχῆς εὐχαριστήσεως, τὰ μυρία τῆς φύσεως ἀντικείμενα. Ἡ ἐξοχή ἦτο δροσερὰ καὶ φαιδρὰ, τὰ δάση, οἱ λειμῶνες, οἱ λόφοι ἐξετυλίσσοντο ἐνώπιόν του, καὶ ἠγάλλετο βλέπων ἑαυτὸν μόνον καὶ ἐλεύθερον ἐν μέσῳ τοῦ νέου δι' αὐτόν, ἐκείνου κόσμου. Ἐπὶ τέταρτον τῆς ὥρας βαδίζων ἐπὶ γραφικῆς τιнос στενωποῦ, ἐφθασεν εἰς τινα εἰσοδὸν χλοεροῦ δάσους, ἐκ τιнос συστάδος τοῦ ὁποῖου ἐξήρχετο μικρὸς ρυαξ. Τὸ μέρος τοῦτο τῷ ἐφάνη ἀληθῆς ἔρημος· ἐξέλαβεν αὐτὴν ὡς ἀπρόσιτον εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ κατὰλληλον ὅπως πραγματῶτη τὰ σχέδιά του. Ἀποφασίσας δὲ νὰ ζήσῃ ὡς ἐρημίτης, διήλθεν ἐκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐν γλυκυτάτῃ νωχελείᾳ καὶ διεσκέδαζεν συλλέγων ἄνθη, καὶ ἀκούων τὰ πτηνὰ νὰ κελαδῶσι.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΙΚ. ΖΑΡΚΟΥ.

ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΛΙΝΔΑΟΥ

BALDWIN

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

ΓΠΟ

Κ. ΒΕΖΥΡΟΥΔΗ

Καθηγητοῦ.

(Συνέχεια ἴδε φύλλον α')

Ἐξύπνα εἰς τὰς 10π.μ. κατέλαμβανε τὸ πρό-

γευμά του· εἰς τὰς 4 μ. μ. τὸ γεῦμα καὶ διήρ-
χετο τὰς ὥρας του μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ἀνα-
γινώσκων ἐφημερίδας, τὰ δελτία τοῦ χρηματι-
στηρίου καὶ τὰς περιγραφὰς τῶν ἵπποδρομιῶν·
ἔχασματό δὲ διεξερχόμενος τὰς τοπικὰς μικρο-
λογίας τῶν Παρισινῶν ἐφημερίδων καὶ ἐξήρχετο
ἔφιππος ἢ ἐφ' ἀμάξης κατόπιν καὶ μετέβαινε
εἰς τὸ θεωρεῖον τὴν νύκτα ἐν τῷ μεγάλῳ μελο-
δράματι, μεθ' ὃ ἐλάμβανε τὸ δεῖπνον του εἰς
τὴν ἀμερικανικὴν λέσχην οὐδέποτε παίζων πλέον
τῶν 10, 000 φράγκων. Ἐκέρδιζε τὸ ποσὸν
αὐτό, τότε ἔθετε ἀμελῶς συμπύσσων τὰ κερ-
δηθέντα χαρτονομίσματα εἰς τὰ θυλακία του
καὶ ἀνεχώρει. Ἐχανε τὸ ποσὸν αὐτόν τότε
ἠγείρετο νωχελῶς καὶ χασμώμενος, ἵνα ἐμφα-
νισθῇ τὸ ἐπίμενον μεσονύκτιον πάλιν μόνον μὲ
10,000 φράγκων. Ἐννοεῖται, ὅτι διὰ τῆς
τακτικῆς αὐτῆς εὐρίσκετο εἰς τὸ τέλος τοῦ μη-
νός, πάντοτε κερδισμένος καὶ οἱ συμπαίκτορές
του τὸν κατηρῶντο κατὰ βάθος, ἀναφανδὸν ὁμῶς
ὅλοι τὸν περιεποιούντο.

Ἐσπέρην τινα, εἰς νέος συμπατριώτης του,
ὅστις εἶχεν χάσει πρὸς αὐτὸν σημαντικὴν ποσό-
τητα χρημάτων, τὸν ἠρώτησεν ἂν δέχεται νὰ
παίξῃ ἀποκλειστικῶς μαζύτου καὶ μέχρις ἀπε-
ριόριστου ποσοῦ. Ὁ Φόρβης δὲν ἀπήντησε κατ'
ἀρχὰς· ὅτε ὁμῶς ἐπανελάβεν ὁ νέος τὴν προτα-
σίν του, ἀπήντησεν ἀμελῶς, ὅτι δὲν συμβιβά-
ζεται τοῦτο πρὸς τὰς ἀρχὰς του.

Πολὺ λαμπρὰς καὶ ἐπικερδοῦς ἀρχὰς ἔχετε
τῷ παρετήρησεν ὁ νέος Ἀμερικανός. Ὁ Φόρβης
τὸν παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτεῖ· καὶ ἀπήντησε
μεγαλοπρεπῶς καὶ μὲ ἐλαφρὰν εἰρωνείαν «Προσ-
διωρίσατε σεῖς τὸ ποσόν, ὅπερ θέλετε νὰ παίξω-
μεν καὶ ἐξαντλουμένου αὐτοῦ, ἐπετρεψατέμοι
νὰ ἀπέλθω». Ὁ νέος τὰ ἔχασεν ἐντελῶς σκεφ-
θεὶς ὅτι ἂν ἔχανε δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ
ἐξακολουθήσῃ τὸ παιγνίδιον καὶ θὰ ἦτο κατεσ-
τραμένος, συνεπῶς ἀπεποιήθη καὶ ἐζήτησε μάλι-
στα καὶ συγγνώμην.

Ὅλιγας φοράς τὴν ἐβδομάδα ἐφοίτα εἰς
τὴν λέσχην τῆς ἀμερικανικῆς ἀποικίας, ἐνθα συ-
νηροῦζοντο ὅλοι οἱ μόνιμοι καὶ προσωρινῶς ἐν

Παρισίους ἐγκατεστημένοι Ἀμερικανοὶ καὶ ἐδί-
δοντο συχνώτατα χοροὶ καὶ μουσικαὶ ἐσπερίδες
καὶ ἐπαίζον χαρτιά· καὶ ὁ Φόρβης ἀντήλλασεν ἐκεῖ
ψυχρὰς χαιρετισμοὺς καὶ παγερὰ φιλοφρονη-
ματα πρὸς τὰς οἰκογενεὰς Λελάν, Λιβίγκη,
Κρές, κ. λ. π. καὶ συνωμίλει νωχελῶς μετὰ τῶν
νεανίδων περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων. Ἐξ αὐτῶν
ἢ μίς Λελάν πρὸ πάντων προσεπάθει νὰ φανῇ
αὐτῷ ἀρεστὴ καὶ φιλόφρων καὶ ἐφαίνετο ὅτι
ἠσθάνετο διὰ τὸν σκυθρωπὸν ἑκατομμυριοῦχον
καὶ κάτι τι ἄλλο παρὰ μόνον ἔρωτα πρὸς τὰ
χρήματά του. Ὁ Φόρβης ὁμῶς προσεποιεῖτο ὅτι
δὲν ἀντελαμβάνετο τίποτε.

Δὲν εἶχε δοκιμάσει αὐτὸς τὰ ἀληθῆ φρονή-
ματα τῶν γυναικῶν;

Οὔτε ἤξιζε πλέον τὸν κόπον νὰ σκεφθῇ ἂν
ἢ ἐν λόγῳ δεσποινίς τὸν ἠγάπα ἀληθῶς αὐτὸς
εἶχε πλέον καταδικάσει τὸν κόσμον ὅλον δὲν
ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο ἐν τούτῳ ἢ τὸ ἀτομικὸν
συμπερόν. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι παρὰ τῇ μίς
Λελάν ἐπεκράτουν οἱ ἐξῆς ιδέαι· ἠσθάνετο ἐνδι-
αφέρον διὰ τὸν Φόρβην διότι ἐφέρετο φυσικῶς
καὶ ἄνευ ὑποκρισίας ὡς γνήσιος ἀριστοκράτης
διότι ἐνεδύετο σεμνῶς καὶ ἐξιοπρεπῶς διότι κα-
τῶρθου νὰ μὴ φαίνηται γελοῖος ὡς οἱ ἄλλοι καὶ
ἐπὶ τέλους διότι ἢ περιφρόνησις ἦν ἐδείκνυε
πρὸς τὸ φύλον τῆς τῇ ἐκέντα τὴν ἐπιθυμίαν νὰ
κατακτήσῃ τὸν ἀπροσπέλαστον ἐκεῖνον εὐπατρί-
δην.

Τὰ πράγματα εἶχον οὕτω ὅτε ὁ Φόρβης
ἔλαβεν ἡμέραν τινα ἐπιστολὴν ἐκ Χακοδάτης
τῆς Ἰαπωνίας ἔχουσαν οὕτω.

Ἀγαπητέ μου Γιώργη.

Πολὺν καιρὸν ἔχεις βίβαια ν' ἀκούσης τι
περὶ ἐμοῦ.

Δεν εἶχα σκοπὸν νὰ σοῦ γράψω ποτέ, ἀλλὰ
μία περίστασις ἐξαιρετικὴ μὲ ἀναγκάζει νὰ τὸ
κάμω. Ὡς γνωρίζεις ἐγὼ ἔφυγα ἐκ Νέας Ὑόρ-
ἀπένταρος.

Ἦλθα ἐδῶ εἰς τὴν Χακοδάτην καὶ εὕρηκα
θεσίην γραμματέως εἰς τὸν ἐμπορικὸν οἶκον Βάλ-
δουίν. Ὁ νέος προϊστάμενός μου μὲ ἠγάπησε καὶ
μὲ ἐπροσπάτευσεν πατρικῶς· τὴν σκεπτεῖς νὰ

ταξιδεύσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ μοὶ ἀνέθεσε τὴν
διεύθυνσιν τῶν ἐργασίῶν του κατὰ τὴν διάρκειαν
τῆς ἀπουσίας του. Ὁ κ. Βάλδουίν εἶναι νέος 35
ἐτῶν μεμορφωμένος ὡς ὀλίγοι καὶ καλογνώμου
χαρκτηρὸς καὶ θὰ μείνῃ μερικὰς ἡμέρας εἰς τὸ
Παρίσι, σοῦ τὰ γράφω αὐτὰ ἂν καὶ εἰξεύρω
ὅτι ἐσὺ οὐδεμίαν σημασίαν δίδεις εἰς αὐτὰ τὰ
πράγματα. Βλέπεις ὅτι δὲν σοῦ ζητῶ τίποτε
διὰ μένα σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ κομπλιμεντά-
ρης ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος μὲ εὐεργέτησε.

Σὲ φιλῶ ὁ ποτὲ φίλος σου.

ΘΩΜΑΣ ΓΡΑΧΑΜ

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Ἐκ τῆς φιλοσοφίας ταύτης τοῦ λαοῦ ἢ Ἀ-
κανθίς θὰ ἀντλεῖ πάντοτε καμμίαν σταγόνα.

Οὕτως ἐκ τῆς ἀρχαίας ρήσεως = Τροχὸς τ'
ἀνθρώπινα· καὶ — Ἐκεῖνο πρῶτον μάθει, ὡς κύ-
κλος τῶν ἀνθρωπίνων ἐστὶ πραγμάτων· περιφε-
ρόμενος δὲ, οὐκ ἐὰ ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς εὐτυχέειν.
(Ἡρόδ. βιβλ. 4. § 207.)

Οἱ νεώτεροι εἶπον: Ὁ κόσμος εἶνε τροχός.
Καὶ — τὰ πράγματα τοῦ κόσμου γυρίζουν σὺν
τροχός.

Ὁ δὲ Κολωκοτρώνης ἔλεγε «Ἐνόσω παιδιὰ
μου δὲν εὐρεθῇ γύφτος νὰ φθιάσῃ καρφὶ τόσον
μεγάλο γιὰ νὰ καρφώσῃ τὸν οὐρανὸ μὲ τὴν γῆν
ὁ κόσμος θὰ γυρίξῃ πάντοτε ὡς τροχός, καὶ ξεύ-
ρετέ το.»

Οἱ δὲ Ὁλμανοὶ εἰς τὴν ὥραιαν αὐτῶν γλωσ-
σαν· λέγουν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου.

«Μποῦ νταυνιὰ τζάρκι φελέκι, ἀσκολοῦ τζε-
βηρενέ.»

Ἄλλὰ χαριέστερα ὄλων, τὴν ἀστάθειαν ταύ-
την τῶν ἀνθρωπίνων λέγει ὁ Ζ. Δάστως εἰς
τὰ ἐξῆς· οἰστικῶς.

«Στοχάσου ὅτι ὁ τροχός
Γυρίζει πάντα συνεχῶς,
Καὶ φέρει τ' ἄνω κάτω
Καὶ τὴν καρφὴν στὸ πάτω.»

Κ' ἐκεῖνα ὅπου ἡ φορὰ
Δείχνει λαμπρὰ καὶ φοβερά,
Αὐτὸς εὐθὺς γυρίζει
Καὶ τὰ καταθυθίζει.

Κ' ὅποιος ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς
'Εφάνη μέγας κ' εὐτυχῆς,
Τὸν δείχνει μ' ἓνα γύρον
Μεστῶν κακῶν ἀπέρων.

"Ὡτ' ὁ τροχὸς νὰ καρφωθῇ,
Τρόπος δὲν θέλει εὐρεθῇ,
Καὶ ὅταν δὲν εἶν' τρόπος,
Γιατὶ ὁ τύπος κόπος;

Κι' ἀφοῦ αὐτὸ ὑποτεθῇ,
Μπορεῖ τινὰς νὰ ἀφεθῇ,
'Απὸ τὴν κοινὴν δουλείαν,
Μὲ ἄκραν εὐκολίαν.

Κι' ὅταν κἀνένας τὸ κακόν,
Ξεύρει πῶς εἶν' περαστικόν,
Δὲν ἔχει πλέον χρείαν
'Απὸ μελαγχολίαν.

Καὶ ὅστις καὶ ἂν καυχῆθῃ,
Εἰς ὅ,τι ἔχ' ἄς θυμῆθῃ,
Πῶς εἶν' τῆς τύχης δῶρα,
Καὶ χάνονται εἰς μίαν ὥρα.

Καὶ ὅποιος εἶνε δυστυχῆς,
Αὔριο γίνετ' εὐτυχῆς,
Γιατ' ὁ τροχὸς γυρίζει,
Καὶ δὲν διαιωρίζει.

ΠΑΙΓΝΙΑ

1

Τὸ ὄνομά μου ἐξ ἑνῆα γραμμάτων συγκεί-
μενον φέρουσι α'. ποταμὸς, β'. ἀρχαῖον κέ-
σημα, γ'. περιστροφή.

'Εκ τῶν ἑνῆα γραμμάτων μου,

Τά: 3,4· σχηματίζουσιν ἄνθη εὐσμα.

4,5,6,7,8,9, νῆσον τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

1,2,3,4· τιμητικὸν προσφώνημα γερόν-
τισσας.

1,3,4 ἀριθμητικὸν ἐπίθετον

4,5, σύνδεσμον.

2,1,5,2,9. ζῶον

7. ἐν ἑκ τῶν γραμμάτων τοῦ Ἑλληνι-
κοῦ ἀλφάβητου.

6,3,2. πρόθεσιν.

2

'Υπάρχει μία κλίμαξ ὑψηλή, τῆς ὁποίας
ἐὰν μὲν ἀναβαίνωμεν τὰς βαθμίδας, ἀνά δύο,
θὰ ὑπολειφθῇ ἐν τέλει μία βαθμὶς· ἐὰν ἀναβαί-
νωμεν τὰς βαθμίδας ἀνά τρεῖς θὰ ὑπολειφθῶ-
σιν ἐν τέλει δύο βαθμίδες· ἐὰν τὰς ἀναβαίνω-
μεν ἀνά τέσσαρας θὰ ὑπολειφθῶσι τρεῖς· ἐὰν
ἀνά πέντε, θὰ ὑπολειφθῶσι τέσσαρες· ἐὰν ἀνά
ἕξ θὰ μείωσιν ἐν τέλει πέντε· ἐὰν δὲ ἀνά
ἑπτὰ δὲν ὑπολείπεται καμμία βαθμὶς.

'Απὸ πόσας βαθμίδας σύγκειται ἡ κλί-
μαξ αὕτη;

3

'Εντὸς τῶν κατωτέρω κενῶν τετραγωνιδίων
θέσιν τοὺς ὑπολειπομένους ἀπὸ τοῦ 1—25 ἀρι-
θμοὺς οὕτως, ὥστε τὸ ἄθροισμα αὐτῶν καθέτως
ὀριζοντίως καὶ διαγωνίως νὰ ᾔηε τὸ αὐτό.

	21		5	
4				11
6				3
	2		16	

4

Κυβόλεξον πρὸς συμπλήρωσιν.

Ε

. Υ .

. . Τ . .

Ε Υ Τ Α Ξ Ι Α

. . Ξ . .

. Ι .

Α

5

Γοῦφος.

νοεῖν ΟΥ Μ

ΑΛΛΑ νοεῖν ἄριστον.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

ΛΥΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΛΓΕΡΡΑ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ ΣΕΛΙΣ 91 ΑΛΥΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

1) Πατήρ τις ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ υἱοῦ του ἀπεκρίθη : μετὰ 20 ἔτη ἡ
ἡλικία τοῦ υἱοῦ μου θὰ εἶνε τετραπλασία τῆς περυσινῆς. Ποία ἡλικία αὐτοῦ;

Λύσις : 'Εὰν ἡ σήμερον ἡλικία τοῦ υἱοῦ παρασταθῇ διὰ X τότε ἡ περισυνὴ πρέπει νὰ πα-
ρασταθῇ διὰ τοῦ X—1 καὶ ἡ μετὰ 20 ἔτη, διὰ τοῦ X+20 ἀλλὰ κατὰ τὸ πρόβλημα ἡ μετὰ
20 ἔτη ἡλικία θὰ εἶνε τετραπλασία τῆς περισυνῆς, ὡς ἐκ τούτου θὰ ἔχομεν τὴν ἐξίσωσιν (1) ἣν
λύομεν :

$$(1) \quad X + 20 = 4(X - 1) \text{ ἐκτελοῦντες τὸν πολλαπλ.}$$

$$\text{ἔχομεν : } X + 20 = 4X - 4 \text{ μεταφέροντες}$$

$$\text{» } X - 4X = -4 - 20 \text{ ἐκτελοῦντες}$$

$$\text{» } -3X = -24 \text{ ἀλλάσσοντες τὰ σημ.}$$

$$\text{» } 3X = 24 \text{ καὶ διαιροῦντες διὰ 3}$$

$$\text{» } 3X = 24 \text{ δηλαδὴ}$$

$$\text{» } \frac{3X}{3} = \frac{24}{3}$$

$$X = \frac{24}{3}$$

$$X = 8 \text{ ἄρα ἡ ἡλικία τοῦ υἱοῦ εἶνε 8}$$

2) Ἀλώπηξ εἶχε κάμει 60 πηδύματα ὅταν λαγωνικὸν ἤρρισε νὰ διώκῃ αὐτήν· κάμνει
δὲ ἡ ἀλώπηξ 9 πηδύματα ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ λαγωνικὸν κάμνει 6, ἀλλὰ 3 πηδύματα τοῦ
λαγωνικοῦ ἰσοδυναμοῦσι πρὸς 7 τῆς ἀλώπεκος. Πόσα πηδύματα θὰ κάμῃ τὸ λαγωνι-
κὸν μέχρις οὗ φθάσῃ τὴν ἀλώπεκα;

Λύσις : Ἄς παρασταθῶσι διὰ X τὰ πηδύματα τὰ ὁποῖα θὰ κάμῃ τὸ λαγωνικὸν μέχρις
οὔτου φθάσῃ τὴν ἀλώπεκα. Ἦδη δὲ σκεπτόμεθα ὡς ἑξῆς.

'Εν ᾧ χρόνῳ τὸ λαγωνικὸν κάμνει 6 πηδύμ. ἡ ἀλώπηξ κάμνει 9.

$$\text{» } \text{» } \text{» } \text{» } 1 \text{ » } \text{» } \frac{9}{6} \frac{3}{2}$$

$$\text{» } \text{» } \text{» } \text{» } X \text{ » } \text{» } \frac{3X}{2}$$

Κατ' ἀκολουθίαν εἰς X πηδύματα τοῦ λαγωνικοῦ θὰ ἀντιστοιχῶσι $\frac{3X}{2}$ πηδύματα τῆς

άλωπεκος· αλλά ή άλωπηξ είχε κάμει καί 60 πηδήματα πριν ή άρχίσει τό λαγωνικόν να την διώκη επομένως ή άλωπηξ θα κάμει τό όλον $60 + \frac{3X}{2}$ πηδήματα.

Έπειδή δέ 3 πηδήματα λαγωνικού = 7 πηδήματα άλωπεκος

$$\text{ένα πηδήμα λαγωνικού} = \frac{7}{3} \text{ » »}$$

$$\text{καί } X \text{ πηδήματα } = \frac{7X}{3} \text{ » »}$$

Τότε όμως τό λαγωνικόν φθάνει την άλωπεκα καί έπειδή άμφοτέρα τά $60 + \frac{3X}{2}$ καί τά $\frac{7X}{3}$

πηδήματα της άλωπεκος αντιστοιχοῦσι πρὸς τά X πηδήματα τοῦ λαγωνικοῦ· καί έχομεν την εξίσωσιν : $60 + \frac{3X}{2} = \frac{7X}{3}$ ἀπαλείφωμεν τοὺς παρανομαστὰς της εξίσώσεως, καί έχομεν :

$$2 \cdot 3 \cdot 60 + 3 \cdot 2 \cdot \frac{3X}{2} = \frac{2 \cdot 3 \cdot 7X}{3} \quad \eta$$

$2 \cdot 3 \cdot 60 + 3 \cdot 3X = 2 \cdot 7X$ εκτελοῦντες τὰς σεσημειωμένας έχομεν : $360 + 9X = 14X$ μεταφέροντες έχομεν : $9X - 14X = -360$ εκτελοῦντες $-5X = -360$ ἀλλάσσοντες τὰ σημ. :

$$5X = 360 \text{ καί διαιροῦντες διὰ } 5: \frac{5X}{5} = \frac{360}{5} \text{ δηλαδή : } X = \frac{360}{5} = 72$$

ὅ ἐστίν τό λαγωνικόν θα κάμει 72 πηδήματα μέχρις ὅτου φθάσει την άλωπεκα.

3) Διόφαντος ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀρχαιοτάτου σωζομένου βιβλίου ἀλγέβρας ἐζησε τό ἕκτον τῆς ζωῆς του ὡς παῖς καί τό δωδέκατον ὡς νεανίας, ἔπειτα νυμφευθεὶς ἐζησε τό ἕβδομον καί 5 ἔτη πρὶν ἀποκτίση υἱόν ὅστις ἀπέθανε 4 ἔτη πρὸ τοῦ πατρὸς του ζῆσας τό ἡμισυ τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

Πόσον ἐζήσεν ὁ Διόφαντος ;

Λύσις : Ἄς παραστήσωμεν διὰ X τὸν χρόνον της ζωῆς τοῦ Διοφάντου.

Τότε τό ἕκτον της ζωῆς τοῦ εἶνε $\frac{X}{6}$ καί

$$\text{τό δωδέκατον } \frac{X}{12} \text{ τό δὲ ἕβδομον } \frac{X}{7} \text{ επομένως ὅτε ἀπέκτησεν υἱόν εἶχεν ἡλικίαν } \frac{X}{6} + \frac{X}{12} + \frac{X}{7} + 5$$

ἔτη. Κατὰ τό πρόβλημα ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐζήσε τό ἡμισυ της ἡλικίας τοῦ πατρὸς του· ἦτοι $\frac{X}{2}$

καί ἀπέθανε τέσσαρα ἔτη πρὸ τοῦ πατρὸς, κατ' ἀκολουθίαν ὁ Διόφαντος ἐζήσεν ἀκόμη $\frac{X}{7} + 4$ ἔτη

καί επομένως ἡ ὅλη ἡλικία τοῦ Διοφάντου παρίσταται ὑπὸ της εξίσώσεως.

$$\frac{X}{6} + \frac{X}{12} + \frac{X}{7} + 5 + \frac{X}{2} + 4 = X$$

*Απαλείφωμεν τοὺς παρανομαστὰς της εξίσώσεως, λαμβάνοντες τό ἐλάχιστον κοινόν πολλαπλάσιον τῶν παρανομαστῶν τό ὅποιον ἐνταῦθα εἶναι τό γινόμενον 7×12 , διαιροῦμεν αὐτό δι' ἐκάστου τῶν παρανομαστῶν καί μετ' ὅ πηλίκον πολλαπλασιάζομεν ἀριθμητήν καί παρανομαστήν τοῦ οἰκείου κλάσματος καί έχομεν : $14X + 7X + 12X + 420 + 42X + 336 = 84X$

Μεταφέρωμεν τοὺς έχοντας τὸν ἄγνωστον εἰς τό πρῶτον μέλος, τοὺς δὲ γνωστοὺς εἰς τό δεύτερον καί λαμβάνομεν $14X + 7X + 12X + 42X - 84X = -420 - 336$, προσθέτομεν τοὺς ὁμοίους ὅρους καί έχομεν : $75X - 84X - 756 \eta - 9X = -756$, ἀλλάσωμεν τὰ σημεῖα (ἀφοῦ πολλαπλασιάσωμεν ἀμφοτέρα τὰ μέλη ἐπὶ την ἀρνητικὴν μονάδα (-1).) καί εὐρίσκομεν :

$$9X = 756 \text{ καί } X = \frac{756}{9} = 84, \text{ ἦτοι ὁ Διόφαντος ἐζήσεν } 84 \text{ ἔτη.}$$

ΝΙΚΟΣ ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
μθητής

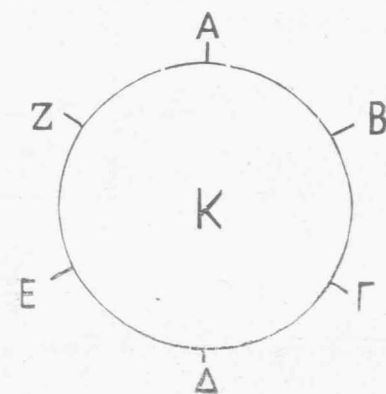
ΛΥΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ 237 ΣΕΛΙΔΙ ΤΗΣ ΑΛΓΕΒΡΑΣ ΧΑΤΖΗΔΑΚΙ
ΑΛΥΤΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ

3) Κατὰ πόσους καί διαφόρους τρόπους δύνανται νὰ σταθῶσιν 6 ἄνθρωποι εἰς κύκλον :

Ἐὰν ἦσαν ἐπὶ εὐθείας οἱ 6 ἄνθρωποι τότε ἔπρεπε νὰ ζητήσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν μεταθέσεων 6 πραγμάτων, ἀλλ' 6 μεταθέσεις ἐπὶ εὐθείας ἀντιστοιχοῦσι πρὸς 1 τρόπον ἐπὶ κύκλου· ἔστω ἡδη, ὁ κύκλος K καί οἱ ἐπ' αὐτὸν 6 ἄνθρωποι Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ, καί ἡ εὐθεῖα αβ καί οἱ ἐπ' αὐτῆς 6 ἄνθρωποι Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ.

A	B	Γ	Δ	Ε	Ζ
B	Γ	Δ	Ε	Ζ	Α
Γ	Δ	Ε	Ζ	Α	Β
Δ	Ε	Ζ	Α	Β	Γ
Ε	Ζ	Α	Β	Γ	Δ
Ζ	Α	Β	Γ	Δ	Ε

Ἐπομένως 1.2.3.4.5.6 μεταθέσεις τὰς ὁποίας ἐπὶ τῆς εὐθείας δυνάμεθα νὰ κάμωμεν, ἐπὶ κύκλου θὰ ἀποτελέσῃσι τρόπους: $\frac{1.2.3.4.5.6}{6} = 1.2.3.4.5 = 120$

4) Πόσοι ἀριθμοὶ διψήφιοι ὑπάρχουσιν ἔχοντες ψηφία σημαντικά καὶ διάφορα ἀπ' ἀλλήλων; πόσοι δὲ τριψήφιοι.

Ἐπιτῶσιν οἱ ἀριθμοὶ 1,2,3,4,5,6,7,8,9. Ἄρα ἐν τὰ 9 ψηφία 1,2,3,...9 ἐπιδέχονται ὡς εἶναι φανερόν 9 μόνον διατάξεις 1,2,3...9. Καὶ ἵνα εὕρωμεν τὰς ἀπὸ δύο διατάξεις τῶν 9 ψηφίων ἀρκεῖ νὰ θέσωμεν κατόπιν ἐκάστου ψηφίου πάντα τὰ λοιπὰ οὕτως:

1 2	2 1	3 1	4 1	5 1	6 1	7 1	8 1	9 1
1 3	2 3	3 2	4 2	5 2	6 2	7 2	8 2	9 2
1 4	2 4	3 4	4 3	5 3	6 3	7 3	8 3	9 3
1 5	2 5	3 5	4 5	5 4	6 4	7 4	8 4	9 4
1 6	2 6	3 6	4 6	5 6	6 5	7 5	8 5	9 5
1 7	2 7	3 7	4 7	5 7	6 7	7 6	8 6	9 6
1 8	2 8	3 8	4 8	5 8	6 8	7 8	8 7	9 7
1 9	2 9	3 9	4 9	5 9	6 9	7 9	8 9	9 8

*Ἦτοι ἐξ ἐκάστου ψηφίου εὐρίσκομεν (9-1) διατάξεις ἤτοι τὸ σύνολον 9(9-1) διατάξεις ἀνὰ δύο καὶ πολλαπλασιάζοντες εὐρίσκομεν $(9 \times 9) - 9 = 72$.

*Ἴνα δὲ ὑπολογίσωμεν τὸ πλῆθος τῶν διατάξεων τῶν 9 ψηφίων ἀνὰ τρία λαμβάνομεν ὡς βέβαιον τὸ γινόμενον $\mu(\mu-1)(\mu-2)$ καὶ ἀντικαθιστῶντες ἔχομεν $9(9-1)(9-2)$ ἢ $9 \cdot 8 \cdot 7 = 504$.

5) Κατὰ πόσους τρόπους δύνανται νὰ παραταχθῶσιν 8 στρατιῶται εἰς γραμμὴν.

*Ἴνα εὕρωμεν τοὺς διαφόρους τρόπους τῆς παρατάξεως εἰς σειρὰν θὰ στηριχθῶμεν ἐπὶ τῆς ἐξῆς προτάσεως.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μεταθέσεων μ πραγμάτων εἶναι ἴσος τῷ γινόμενῳ πάντων τῶν ἀκεραίων ἀριθμῶν ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ μ .

Ἄλλὰ ὁ μ ἐνταῦθα εἶνε ἴσος μὲ 8 ὥστε τόσοι θὰ εἶναι οἱ τρόποι τῆς εἰς γραμμὴν παρατάξεως τῶν 8 στρατιῶτῶν ὅσον εἶναι τὸ γινόμενον τῶν ἀριθμῶν 1,2,3,4,5,6,7,8, ἤτοι $1.2.3.4.5.6.7.8 = 40320$.

ΝΙΚΟΣ ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
μαθητῆς

1ον. Δοθέντος κύκλου ζητεῖται ἕτερος τοῦ ὁποίου ἢ περιφέρειαν νὰ ἔχη ἀνάπτυγμα ἴσον τῇ ἀκτίνῃ τοῦ δεδομένου.

Ἀλγεβριστῆς

2ον. Ποία σχέσις πρέπει νὰ ὑπάρχη μεταξὺ τοῦ (π) καὶ (x) ἵνα αἰρίζῃ (X') καὶ (X'') τῆς ἐξίσωσως: $X^2 + \pi X = x$ ἐπιληθεύωσιν εἰς τὴν ἰσότητα $\mu X' + \nu X'' = \rho$.

Οἰδίπους.

3ον. Τὸ τέταρτον περιφέρειας, πόσα ἡμίση ἀκτίνων περιέχει;

Ἀλγεβριστῆς

4ον. Μερῖσαι ἀριθμὸν τινὰ (α) εἰς τρία μέρη οὕτως ὥστε τὸ μὲν πρῶτον νὰ ὑπερέχη τὸ δεύτερον κατὰ ἓνα ἀριθμὸν (β) τοῦτο δὲ τὸ τρίτον κατὰ ἄλλον ἀριθμὸν (γ) .

Οἰδίπους.

5ον. Νὰ λυθῇ τὸ σύστημα: $\alpha\chi^3 = \beta\gamma^3 = \gamma\omega^3$

$$\frac{1}{\chi} + \frac{1}{\psi} + \frac{1}{\omega} = \frac{1}{\delta}$$

Οἰδίπους.

ΣΗΜ. Τὰ ἄνω ζητήματα προτείνουσι φίλοι μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου. Οἱ βουλόμενοι νὰ ἀποστέλλωσιν ἡμῖν τοιαῦτα, ἢ τὰς λύσεις τῶν προτεινομένων ζητημάτων καὶ παιγνίων παρακαλοῦνται νὰ στέλλωσιν αὐτὰ δέκα ἡμέρας τοῦλάχιστον μετὰ τὴν ἐκδοσὴν τοῦ φυλλαδίου, ὑπὸ ψευδώνυμον ἐὰν θέλωσι γνωστοῦ ὅμως εἰς ἡμᾶς τοῦ ἀληθοῦς αὐτῶν ὀνόματος.

*Ὅσοι δὲ κατὰ τὸ τέλος τῆς α' τριμηνίας ἔχουσι τὰς ὀρθοτέρας καὶ περισσοτέρας λύσεις θὰ βραβεύωνται καὶ θὰ δημοσιεύετε ἢ εἰκῶν τῶν ἐὰν ἐπιθυμῶσι.

ΝΙΚΟΣ ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ μικρὰ καὶ χαρίεσσα «ΒΟΗ» μὲ τὴν ποικιλωτάτην καὶ περιεκτικωτάτην αὐτῆς ὕλην ὁμοιάζουσα πρὸς μικρὰν ἐξ ἱῶν ἀνοδοέσμη, τέρψινα ἐπὶ δύο μῆνας τοὺς πολλοὺς αὐτῆς ἀναγνώστας καὶ συνδρομητὰς, μανθάνομεν εὐχαρίστως, ὅτι ἔτι μείζονα ἀξίαν θὰ λάβῃ, μετασχηματιζομένη εἰς δεκαπενθήμερον περιοδικόν.

Θερμότερα συνιστῶντες αὐτὴν συγχαίρομεν τὸν ἀγαπητὸν φίλον, τὸν φιλόκαλον αὐτῆς διευθυντὴν κ. Τέγγαν Χρήστοβιτς διὰ τὴν ἀγαθὴν ἰδέαν, ἣν ἔλαβε ἀντὶ μικρᾶς μικροτάτης μάλιστα συνδρομῆς νὰ παράσχῃ τερπνὸν ἀνάγνωσμα εἰς τοὺς φιλομύσους.

— Τελειόφοιτος τῆς φιλολογίας ζητεῖ παραδόσεις ἐπὶ μετρίᾳ ἀμοιβῇ.

— Παραδίδονται μαθηματικὰ ἀντὶ μικρᾶς ἀμοιβῆς.

— Διπλωματοῦχος ἄριστος τῆς Γαλλικῆς, βραβευθεὶς καὶ κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη τῶν σπουδῶν του ἐν τῇ Γαλλικῇ σχολῇ Alliance Française, ζητεῖ παραδόσεις μὲ λίαν συγκαταβατικὴν τιμὴν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ (1).

Σὲ κάλπη ὀλοκαίνουρη ἃς ἦνε κ¹ ἀσημένια,
Ἐκατὸ βάλε ἀριθμοὺς ἀρχίζων ἀπ' τὸν ἕνα.
Πές μου πῶς πιθανότητα, ὁ πρῶτος ποῦ θὰ βγάλῃς
Ἐπάρχει, πῶς θὰ ἦνε καὶ πρῶτος ἀριθμός ;
Σ' τ' ἀκόλουθο φυλλάδιο τῆ λύσει του νὰ βάλῃς
Ἐν θέλῃς ν' ἀποδείξῃς, Ἐλγεβριστὴς πῶς εἶται
καὶ μαθητὴς καλός.

Σημ. (1) Ἐλγ. Χατζ. σελ. 240. § 3.

ΝΙΚΟΣ ΣΠΕΤΣΕΡΟΠΟΥΛΟΣ.

